

Ivan Učenikov

BAZOVICABERILO JUGOSLOVANSKEGA ODBORA IZ ITALIJE

Dragi moji prijatelji in rojaki!

Danes prihaja "BAZOVICA" v novi obliki in povečani nakladi. Pričakujem, da Vam bo tudi vsebinsko ugajala, ker se mi je posrečilo dobiti nekaj sotrudnikov; želim pa in trdno pričakujem, da se boste tudi Vi oglasili. "BAZOVICA" naj bo naš skupen list, kamor bomo vnašali vse naše veselje, pa tudi neprijetnosti, če bi se pojavile.

Londonška radijska služba na slovenskem jeziku je sedaj dobro urejena in če ima kdo kaj časa in seveda tudi prilike na razpolago, naj redno in pazljivo posluša. Posebno pa vse opozarjam na nedeljska predavanja dr. Kuharja. Ta predavanja lahko posluša skoroda vsakdo izmed Vas, in je tudi potrebno, da jih posluša. Zato tisti tovariši, ki ste ob nedeljah prosti, naprosite gospode v "Jugoslovenskem domu v Aleksandriji, naj Vam ob 5 uri in 45 minut odprejo London. Kar boste slišali, dobro pomnite in povejte vsebino tistim tovarišem, ki dotično nedeljo niso bili prosti.

Dr. Kuhar je med drugim dejal tudi to, da je zahteva vseh Slovencev, da se združijo v eno edinico, ki bo seveda v mejah Velike Jugoslavije in da so to našo zahtevo sprejeli tudi merodajni angleški krogi. Nadalje nam je dr. Kuhar sporočil, da je v London dospel ravnatelj Zadrुžne zveze v Ljubljani in narodni poslanec g. Gabrovšek, medtem ko je univ. prof. dr. Boris Furlan odpotoval Zdrुžene ameriške države, minister g. Snoj pa v Kanado. Vsi ti gospodje bodo vsak na svojem področju delovali za naše skupne cilje. Povedal je tudi, da se češki krogi v Londonu prav živo zanimajo za bodočo usodo tržaškega mesta in da se je našla ugodna rešitev.

---:---

KAJ JE NOVEGA V DOMOVINI?

Že zadnjič sem Vam v radijskem predavanju omenil napetosti, ki vladajo med fašistično Italijo in Hitlerjem. Sedaj imamo že točnejša poročila, ki pravijo, da se Nemci prav resno pripravljajo, da zasedejo Italijo, če bi fašizem poskušal kljubovati nemškim zahtevam. Na Tirolskem in Koroškem stoji nekaj nemških divizij pripravljenih, da naskočijo Lahe in zasedejo Gornjo Italijo. Zanimiva so tudi poročila, ki pravijo, da Italijani z vso vneto utrjujejo Brenerski prelaz in mejo ob koroški strani. Ponovno so pričeli tudi z utrjevalnimi deli na takozvani Ducejevi črti, ki poteka zahodno od Gradeža proti Trevisu in dalje preko Karnije na zahodno koroško mejo. Na prejšnjo jugoslovansko italijansko mejo dovažajo ponovno topove in strelivo. Utrdba na Nanosu so zopet močno zasedene. Posadke v Zasedeni Sloveniji pa so bile v zadnjih časih močno pojašane. Vse to so znaki velike nervoze v Italiji. Še vedno pa sem prepričan, da do kakega odprtega sovraštva med obema zaveznikoma ne bo prišlo. Fašisti so v Italiji izgubili že vsako korajžo. Ostalo prebivalstvo bi z navdušenjem zagrabilo za orožje proti Nemcem, ali fašizmu ne zaupa. Zato mislim, da se bodo fašisti podvrgli Hitlerju brezpogojno. Za naše ljudi bo to na vsak način boljša rešitev, ker vemo, kaj bi pomenila zasedba naše dežele z nemškimi razbojniki. Za enkrat je manjše zlo vendar-le boljše od večjega.

Italijani pripravljajo sedaj 4 nove divizije, da jih pošljejo v Rusijo in vsaj deloma ustrežejo Hitlerju. Izbirajo predvsem Južne Tirolce, Pijomonteze in Lombardijce, ker mislijo, da bodo vojaki iz teh pokrajin laže izdržali rusko zimo, kakor pa bi to zmogli ostali Italijani. Slovencev v Rusijo še vedno ne pošiljajo, niti Lahov iz naših krajev. Fašisti, ki so ob izbruhu sovražnosti v Rusiji strahovito zakričali in se repenčili, so sedaj, ko zahteva Hitler njihovo pomoč popolnoma utihnili. Laško časopisje sicer z velikim pompom piše o nemških zmagah v Rusiji, vendar na način kakor, da bi po vseh teh zmagah res ne bilo treba vlačiti še Lahe tja, kjer Nemci sami nimajo posebnega

posla. Treznejši laški časniki so v svojih napovedih znatno skromnejši in pravijo, da vojne v Rusiji še ne bo tako kmalu konec.

Z velikim začudenjem so na Hrvaškem brali rimski list "Gazzetta del Popolo", ki je kar čez noč obrnil zastavo in pričel z vsemi registri napadati Paveliča in njegovo sodrgo. Ljudje, ki so razbojnika posadili na "hrvaški tron" in ki so ga leta in leta zalagali z ogromnim denarjem, pravijo danes, da je Pavelič navaden lopov, njegovi pajdaši pa razbojniki in morilci. Ne vemo, zakaj se je ta velika nekdanja ljubezen naenkrat tako močno shladila, še manj pa si moremo razložiti, zakaj je iz svetnika Paveliča, postal naenkrat razbojnik. To kar pripoveduje "Gazzetta del Popolo" je vse resnično, ampak zakaj sedaj pripoveduje resnico, ko pa so prej leta in leta lagali, je res čudno. Meni se zdi, da bi hoteli Lahi zasesti vso Hrvaško in tako izpodriniti Nemce,

ki se na vse pretege štulijo Srbom. Nemci pa ravno s temi snubitvami Srbov želijo pognati Lahe z Balkana. Sicer pa se bosta oba privandranca še lahko temeljito prepričala, da je Balkan samo balkanski in bosta njihovi odhodnici z Balkana čisto v balkanski formi.

Delavce, tudi Slovence stalno pošiljajo v Nemčijo na delo. Izgleda, da so morali Nemci pretrpeti velikanske izgube v Rusiji, da jim sedaj tako primanjkuje delavcev.

Kruh, ki so ga v zadnjem tednu prejeli v Trstu na karte je bil popolnoma neužit, ker je v njem do 65% krompirja in se kruh že prvi dan pokvari. Ženske so odšle v skupinah na mestno aprovizacijo in glasno protestirale. Policija jih je s silo razgnala. Godrnjanja je v Trstu čedalje več. Sedaj se tudi fašisti že pridružujejo nezadovoljnežem. OV-RA ima polne roke dela.

Delavca, ki je pripovedoval, da so Angleži polovili v Libiji in Vzhodni Afriki 420.000 Italijanov so obsodili na dve leti težke ječe. Zaradi sabotažnega dela v ladjedelnici San Marco v Trstu je bilo aretiranih 73 delavcev. Med njimi precej Slovencev.

Zadnji napadi RAF na italijanska mesta so povzročili dosti strahu. Tudi škode je bilo mnogo. Vsi pričakujejo, da bodo ti napadi zavzeli čedalje večji obseg. Iz Milana in Torina so že evakuirali otroke. Tudi številne družine so se preselile na deželo. V Trstu tudi pravijo, da misli Sv.oče zapustiti Rim in se naseliti na nekem varnejšem kraju Italije. Protiletalska obramba je zelo šibka, ker so morali Lahi veliko obrambnega orožja izročiti Nemcem. V Trstu tudi govorijo, da bodo laški vojaki poslani na Poljsko in v tiste predele Rusije, ki so jih zasedli Nemci. Nekateri vesti pravijo tudi, da je bilo precej vojaštva odposlanega v Francijo in Belgijo, da zamenjajo Nemce, ki so odšli na rusko fronto.

Angleškega izkrcavanja na italijanski obali se Lahi čedalje bolj boje. Naše zadnje poročilo je sedaj potrdil tudi ameriški častnikar Packard in ga spopolnil v toliko, da v svojem poročilu omenja tudi gradnjo velikega števila strojniških gnezd vzdolž vse italijanske obale. Morska kopališča in zlasti kabine služijo laški obrambi kot kamuflača. Iz kabin so izkopali strelske jarke in postavili žične ovire. Vse glavne ceste, ki vodijo od morja proti notranjosti Italije so minirane in ob straneh so postavljeni španski jezdec. Na oljkah in cipresah ob morju so postavljena opazovališča, in vsa obalna milica je v mobilnem stanju.

"Il Lavoro Fascista" objavlja poziv, da se okrepi notranja fronta z vsemi silami. Izgleda, da se ta fronta prav krepko maje.

OBLETNICA KOROŠKEGA PLEBISCITA

V soboto, dne 11. oktobra t.l. je preteklo 21 let odkar so nas združeni Nemci in Lahi na grd in nesramen način ogoljufali za velik košek slovenske zemlje in za preko 100.000 slovenskih rojakov.

Slovensko ozemlje na Koroškem se razprostira preko treh petin koroške dežele. Po končani svetovni vojni so slovenski prostovoljci, katerim so pozneje prihiteli na pomoč tudi bratje Srbi, zasedli ves slovenski del Koroške. Kljub temu, da so bili Avstrijci v svetovni vojni premagani jim je z aktivno laško pomočjo uspelo, da so na mirovni konferenci dosegli glasovanje na slovenskem koroškem ozemlju. Vedeli so namreč dobro, da bodo naše ljudi ustražovali, Lahi pa, ki so bili v komisiji so jim obljubili vso pomoč in s podkupovanjem in nasiljem kradli slovenske glasove. "Hvaležni" Avstrijci so Lahom za to uslugo izročili mesto Trbiž in okolico. Tudi tu čaka oba tatova zaslužen slovensko maščevanje.

JUGOSLOVANSKI LETALCI NA DELU.

Dnevni tisk v Egiptu posveča mnogo zanimanja in spremlja z odkritosrčnimi simpatijami razvoj, rast in krepitev naše mlade in svobodne jugoslovanske armade. Christopher Buckley je priobčil v dnevnikih, ki izhajajo v Kairu toplo napisan članek o našem jugoslovanskem letalstvu in med drugim povedal to-le:

Nekje ob delti Nila leži taborišče jugoslovanskih letalcev. Ti fantje, Srbi, Hrvati in Slovenci so se zbrali tu iz vseh delov Jugoslavije. Mnogi izmed njih so se borili nad jugoslovanskimi mesti v zračnih bitkah z zahrbtnim in silno nadštevilnim sovražnikom. Drugi so dospeli semkaj z namenom, da evakuirajo vsaj del jugoslovanskega zračnega brodivja, nekateri pa so prišli čisto sami, sledeči svoji sveti narodni dolžnosti.

Na ta način se je dobršen del elite jugoslovanskega letalstva rešil pred nemškim uničenjem.

Hvalevreden je trud jugoslovanske vlade, da hoče ustvariti svoje lastne letalske eskadrile z osebjem, s katerim razpolaga. Večina letalskega osebja Jugoslavije je trenutno nastanjena nekje v Transjordaniji, določen del najboljših pilotov pa je v Egiptu in aktivno sodeluje pri letalskih nalogah zavezniškega letalstva, ne da bi bili jugoslovanski piloti naravnost prideljeni v RAF.

Telesno so ti Jugoslovani - tako pripoveduje M. Buckley - ki sem jih obiskal v njihovem taborišču v dolini Nila, pri najboljšem zdravju. Z izjemo Transilvancev, ki so za spoznanje višji, nisem spoznal na Balkanu lepših fantov kakor so ti Jugoslovani. V naporih za skupno stvar so rasne razlike, ki so bile v domovini še dokaj značilne, tu popolnoma izginile. Srbi, Hrvati in Slovenci ne kažejo nobenih plemenskih nasprotij, pač pa imajo vsi eno samo željo, da bi bili čimprej uvrščeni v aktivno službo.

POMORSKO LETALSTVO

Občutno pomanjkanje vlada v pogledu letal, vendar izgleda, da bo tudi to vprašanje že v kratkem ugodno rešeno. V tem so nekatere eskadrile srečnejše od drugih. Presenečen sem bil - pravi dalje M. Buckley - ko sem v nekem taborišču našel določeno število hidroavijonov "Dornier" in tudi eno dvomotorno letalo "Sim" v najboljšem stanju. Ti aparati so bili uvrščeni v letalski sili Jugoslavije in stacionirani deloma v Splitu, deloma v Kotoru. Tem eskadrilam je bilo - v času jugoslovanske katastrofe - naročeno, da odlete v grška pristanišča. In v resnici so ta letala preko Krfa, Agriniona in Patrasa dospela v Aleksandrijo. Ti avijoni so sedaj v prvi vrsti odrejani za aktivno patrolno službo in so že izvršili zelo pomembne naloge.

JUGOSLOVANSKA IZDRŽLJIVOST!

Tipičen primer jugoslovanske izdržljivosti - tako pripoveduje M. Buckley dalje - naj pokaže naslednji doživljaj. Britanski avijon je bil zrušen na vzhodu Sredozemskega morja. Številnim zavezniškim letalom je bilo naročeno, naj preiščejo vso vodno gladino, da najdejo "gumijasti čoln" s ponesrečeno posadko. Po dolgem in napornem iskanju so se vsa letala brez uspeha vrnila v svoje baze. Edino pilot jugoslovanskega letala je z vso vnemo nadaljeval z iskanjem ponesrečene posadke. Njegov trud ni bil zaman. Našel je čoln in uspelo mu je, da signalizira nekemu angleškemu rušilcu točno lego ponesrečencev. Po enajstih dneh brezupnega tavanja po morju, je rušilec rešil posadko po zaslugi jugoslovanske izdržljivosti.

Opazil sem - tako nadaljuje M. Buckley - da so Jugoslovani zelo popularni med svojimi britanskimi tovariši. Britanci so mi pripovedovali, da so Jugoslovani zelo duhoviti, navdušeni za stvar in najboljši tovariši. Njihova vnema vzdržuje aparate v najboljšem stanju in njihova ljubezen do železnih ptic je neomejena.

Vratolomni piloti.

Eskadrila "Dornier", ki sem jo videl, ima mehanično delavnico, montirano na posebnem tovornem vozilu. Moštvo je posebno zadovoljno, če more samo izvršiti manjša popravila na avijonih. Nekega dne bodo jugoslovanski piloti ustvarili letalsko silo, s katero bo moral sovražnik resno računati.

V nekem drugem taborišču, ki sem ga obiskal, sem našel starega Črnogorca - starega namreč po letalskih izkušnjah. Doma je iz Cetinja!

Pripovedoval mi je o svojih doživljajih v zračnih bitkah nad Beogradom. Posebno dramatično je bilo njegovo pripovedovanje o onem usodnem nedeljskem jutru, ko so množice v Atenah navdušeno pozdravljale svojega novega zaveznika, medtem ko so nemški bombarderji zahrbtno uničevali beograjsko mesto. Beograd je vlada proglasila za odprto mesto. Najbliže letalske eskadrile so bile v Kragujevcu, 100 milj oddaljene od prestolnice. V številnih poletih nad mestom so te eskadrile zašle v junaško borbo z nadštevilnim sovražnikom. Moj pripovednik mi je zatrjeval - tako pripoveduje dalje M. Buckley - da so bili Nemci tridesetkrat močnejši od jugoslovanske avijacije. Neutrudljivo so se jugoslovanske eskadrile vračale v svoje baze, da nadomestijo potrošeno gorivo in se založijo z novo municijo. On sam - divni Črnogorec - se je devetkrat v enem samem dnevu vrnil nad beograjsko ozračje, pozna pa pilote, ki so celo enajstkrat poleteli nad Beograd.

Ozračje je mednarodno.

Na daljšem poletu, ki sem ga napravil z jugoslovansko eskadrilo, sem imel priliko spoznati mednarodne osebine ozračja. Z menoj je letel britanski vojni dopisnik, s katerim sva z jugoslovanskim pilotom v nemškem letalu obkrožila del Afrike. To nemško letalo ima francoski motor, iransko pogonsko sredstvo in je oboroženo z belgijskim topom.

Medtem, ko smo obkrožali taborišče in se ob Nilu spuščali proti morju, da izvršimo zaukazano patrolno nalogo, sem spoznal, da je ta mednarodnost simbol povezanosti številnih narodnosti na bližjem vzhodu, ki imajo eno samo misel - osvobojenje lastne zemlje.

Tako je vojni dopisnik zaključil svoj članek o jugoslovanskih letalcih v tukajšnjih dnevnikih.

PALESTINA.

Zadnjič smo se seznanili z najvažnejšimi zemljepisnimi podatki Egipta, danes si bomo čisto na kratko ogledali nekaj zemljepisnih zanimivosti sosedne egiptovske pokrajine Palestine, v katero nas utegne usoda potegniti.

Palestino imenujejo Arabci "Filistin", Slovenci pa ji pravimo - po svetopisemskem naimenovanju tudi "Sveta dežela" in "obljubljena dežela".

Zgodovina "Svete dežele" je kaj pestra in znana še iz šolskih klopi, posebno iz verouka. Vsa veličina krščanstva, vsa njena duhovna sila, vse to je rodila ta dežela, po kateri je učil in deloval sam Izveličar in njegovi učenci.

Od sedmega stoletja pa do l. 1918 je bila dežela pod mohamedansko oblastjo z izjemo dobe križarskih vojn. Leta 1517 so deželo zavzeli Turki. V prvi svetovni vojni pa so Turske pregnali Angleži in je od tega časa dalje ta pokrajina angleško mandatsko ozemlje. Od leta 1922 dalje ima Palestina lastno ustavo. Po tej je britanski Visoki komisar vrhovni poveljnik oborožene palestinske sile, poglavar uprave in predsednik izvršnega odbora (Executive Council), ki ima tri člane. Po ustavi je predviden tudi zakonodajni svet, ki pa se zaradi nesoglasji med Arabci in Židi še ni mogel osnovati.

Palestina je razdeljena na štiri upravne pokrajine: Jug, Jeruzalem, Haifa-Samarija in Akka-Galileja. Glavno mesto dežele je Jeruzalem.

Podnebje Palestine je deloma kontinentalno, deloma sredozemsko. Severni del ima mnogo vlage, medtem ko v južnem prevladuje suša. Obala ima obmorsko podnebje. Mnogo dežuje v mesecih oktobru in novembru in v marcu ter aprilu.

Prebivalstvo: V Palestini je približno 1,200.000 Arabcev, okrog pol milijona Judov in nekaj nad 100.000 Kristijanov.

Gospodarstvo: Poljedelstvo prideluje največ žitarice, povrtnino in zelenjavo v zimskih mesecih. V poletnih časih pa v glavnem pridelujejo sezamovo seme za pridelovanje olja in stročnice. Palestina ima obilo pomaranč, zlasti so svetovnoznane pomaranče iz okolice Jaffe. Zelo dobro uspevajo tudi citrone in mandarini. Vinogradništvo je dobro razvito, posebno v okolici Hebrona, Jaffe, Jeruzalema in Haife. Na posebnem glasju je vino s Karmelske gore blizu Haife. Ob Jordanu uspevajo banane, v zahodni Samariji pa tobak. Oljčno olje se prideluje skoro po vsej Palestini, pa tudi čebelarstvo je dobro razvito.

Zemeljskih bogastev ima Palestina zelo malo. Mrtvo morje daje asfalt, kalij in brom. Kljub temu se je v Palestini razvila močna industrija (milarne, železo-metalurški podjetja, kemična industrija in podobno). Največje industrijsko središče Palestine je Haifa. Tu je tudi končna postaja velikega naftovoda, ki dovaja nafto iz petrolejskih vrelcev v Iraku.

NOVA ARMADA AMERIKE

Leta 1942. bodo angleško-ameriške oklopne divizije najmočnejše na vsem svetu

Roosevelt

Točno leto dni po izbruhu sedanje svetovne vojne je ameriški Kongres sklenil, da Združene ameriške države oboroži do zob. 16. oktobra so vsi državljani ZAD od 21. do 35. leta starosti prejeli poziv, da se zglasijo vojaškim oblastem zaradi vpisa v vojaške spiske. Teh državljanov je bilo 16,500.000, med njimi so izbrali z žrebanjem 4 milijone bodočih vojakov, ki naj tvorijo armado ZAD v prihodnjosti. Po tem načrtu bi ZAD izvežbale vsako leto po 800.000 mož, tako da bi celotna armada bila izvežbana v teku petih let. .

Nova armada ZAD uvaja v svoj oboroževalni načrt vsa najmodernejša bojna sredstva, ki jih uporabljajo armade v sodobni vojni v Evropi. Ameriški vojaški izvedenci pozorno sledijo razvoju vojaških veščin in polagajo posebno važnost na odločilne spremembe v taktiki in strategiji, ki so značilne v sedanjem poteku vojnih dogodkov. Amerikanci so spoznali, da pešadija ni več kraljica bitke, pač pa da sta danes mehanizacija in motorizacija armade elementa, ki ju je treba razviti do skrajnih tehniških možnosti. Strokovnemu delu v tovarnah orožja in streliva so posvetili kar največ pažnje. Spoznali so, da je potrebno za enega samega vojaka na fronti zaposliti v ozadju najmanj šest do deset dobro izvežbanih delavcev.

Vežbanje mladih Amerikancev

Vodilni ameriški vojaški krogi so si edini v tem, da bodi sodobni vojak fizično dobro razvit in utrjen človek, ki bo lahko kljuboval vsem neprijetnostim, pri katerih bi mehkužneš gotovo podlegel.

Za dosego fizične dovršenosti je ameriški generalni štab zasnoval poseben načrt, ki sliči nekaki Visoki šoli za telesno vzgojo. Ameriški vaditelji pri tem nimajo posebnih težav, ker je ameriška mladina v sportnem pogledu prva na svetu. Ameriška vlada je vrhovnemu vojaškemu vodstvu dala na razpolago številna vežbališča, kjer se mladina telesno vzgaja in to še pred vpoklicem v vojaško službo.

Oklopne divizije

Leta 1936 je pričel ameriški generalni štab prejemati zaupne vesti iz Nemčije, ki so bile močno vznemirljive. Ameriški poročevalci iz Berlina, ki so od blizu opazovali ogromno nemško oboroževanje so o vsem tem marljivo obveščali ameriško tajno službo.

V juliju 1940 so nemški tanki dokazali svojo premoč v nizozemski ravnini, v Belgiji in v severni Franciji. Tudi Amerika je postavila svojo oklopno divizijo, ki jo vodi generalni major Chaffe. Ta častnik je priznan strokovnjak na tem polju in je že davno pred nemškimi dokazi predlagal mehanizacijo ameriške vojske.

Z vso vnemo se je ameriški general lotil reorganizacije v smislu novih načel. V nekaj mesecih je postavil solidne osnove sili, ki naj bi po svoji čim večji gibčnosti presenetila napadavca, ki bi se pojavil na kateremkoli delu ZAD. Po vsej Ameriki se je razlegala krilatica: "Z BLISKOVITOSTJO PROTI BLISKOVITI VOJNI".

Vsaka oklopna divizija ameriške armade šteje 10.000 častnikov in vojakov, 287 lahkih in 120 srednjih tankov. Poleg tega ima vsaka divizija 550 blindiranih avtomobilov in 1328 raznih motornih vozil. Oklopna divizija prevali v eni sami noči nad 250 km in je ob vsakem trenutku pripravljena za napad. Matematična točnost, s katero se upravljajo posamezne edinice je dosegljiva na ta način, da vzdržuje vsaka divizija po 500 radijskih sprejemnih in oddajnih postaj.

Osnovna enota oklopne divizije je tank. Ameriški lahki tanki so oboroženi s tremi topovi Cal.30 m/m in z enim topom Cal.37 m/m. Jekleni orjak, ki tehta 23 ton ima tri topove Cal.37 m/m in šest drugih topov Cal.30 m/m. Poleg tega je vsak tank oborožen s številnimi strojnicami. Ameriška industrija pa konstruira tudi še posebno težke tanke po 42 ton in celo po 84 ton. Posebnost Amerike je tudi tank dvoživka, ki se lahko giblje po kopnem in tudi po vodi. Najnovejša poročila pripovedujejo celo, da poskušajo ameriški inženjeri skonstruirati "leteči tank", kar bi pomenilo revolucijo v sedanji vojni in bi tak tank vojno gotovo skrajšal za veliko dobo.

Vsaka oklopna divizija ima poleg tankov tudi še motorizirano topništvo. Motorizirane baterije imajo topove Cal.65 m/m, možnarje 81 m/m in havbice 105 m/m.

Industrija ZAD dela dan in noč, da bi čim bolj pomnožila produkcijo lahkih, srednjih in težkih tankov. Ameriški material je neprimerno boljši od najboljšega, s katerim razpolagajo Nemci. Meseca junija 1942 bodo ameriške oklopne divizije lahko stopile v akcijo proti kakršnekoli sovražniku. S tem bo premoč demokracij tudi v tej važni točki oborožitvenega programa, popolna.

Motorizirana konjica

V vseh svetovnih armadah tvorijo posebno bojno sredstvo motorizirani konjiški polki. Konja so odstavili in ga nadomestili z motornimi vozili. Vendar tudi v sedanji vojni ta plemenita žival ni popolnoma izključena. V bitkah v Franciji, Belgiji in na Nizozemskem so Nemci uporabili 791.000 konj, kar predstavlja edinstveni primer v zgodovini bojevanja.

Praktični Amerikanci so svojo konjico motorizirali na prav poseben način. Skonstruirali so poseben kamijon, s katerim prevažajo konje in moštvo. S tem so dosegli, da prispejo na bojišče konji in vojaki neutrujeni in dobro pripravljene za bitko. V hribovitih in močvirnatih, kakor tudi v brezcestnih krajih je motorizacija skoro izključena, konjico so zato Amerikanci ohranili in takorekoč tudi konje motorizirali. Konjica je potrebna tudi v krajih, kamor je dovoz pogonskih sredstev omejen ali celo nemogoč. Motorizirano konjico imenujejo Amerikanci "konjica za rekognosciranje".

Vsak motorizirani konjiški polk ima 76 tovornih avtomobilov za prevoz konjev, 60 kamijonov za prevoz moštva, 92 motornih vozil za rekognosciranje in 247 motornih koles. Vsak kamijon prevozi po en roj, t.j. 8 mož in 8 konj s pripadajočim orožjem.

Oborožitev ameriškega motoriziranega konjiškega polka je naslednja: 295 težkih strojnic, 125 protitankovskih strojnic, 340 lahkih strojnic, 12 protitankovskih topov, 1550 avtomatskih pištolj in 340 pušk. Na bojišču prenašajo to opremo konji, če je uporaba motornih vozil nemogoča.

Konjica je posebno važna zaradi svoje izredne gibčnosti, ki omogoča rekognosciranje, proti-rekognosciranje in operacije za kritje. Ameriške konjiške enote sodelujejo lahko direktno na bojišču zaradi visoke strelne zmogljivosti, postavljene na krila in v ozadje so te edinice lahko v veliko pomoč glavni armadi. Uspešno pa sodelujejo tudi pri nastopih oklopnih divizij.

Z DOMAČEGA VRTA

Naši velikani Jutri praznujemo 97 let odkar se je rodil eden največjih slovenskih pesnikov, GORIŠKI SLAVČEK - Simon Gregorčič, naš najbližji rojak. Rojen je bil v planinski vasi Vrsno pri Kobaridu. Pri hiši se pravi "pri Pomolču". Njegova roditelja sta bila Jernej in Katarina roj. Gabršček. Vikarij Anton Gregorčič je napotil očeta, da je poslal sina Simona, ki je kazal mnogo nadarjenosti, v Gorico v šolo. Že kot mlad semenišnik se je učil srbsčine in ruskega jezika in s posebnim užitkom čital Prešerna. Profesor Ivan Šolar je z ognjevitno besedo razvnel v mladem in slavnem učencu ono čisto in požrtvovalno ljubezen do slovenske domovine, ki v čarobnih žarkih odseva iz Gregorčičevih poezij - kakor pravi Anton Medved. Ko je končal maturo sam ni vedel kaj bi počel, ali naj študira jezikoslovje, ali naj pojde za duhovna. Odločil se je za drugo. V mašnika posvečen je služboval najprej kot kaplan v Kobaridu, l. 1873 pa je bil premeščen v Rihenberg, l. 1882 pa se je naselil v Gradišču, kjer je tudi izdal prvi zvezek svojih poezij. - Pozneje je odpotoval v Dalmacijo in Črno goro. Leta 1899 je stopil v pokoj. Živel pa je največ ob skromnih in nestalnih dohodkih. L. 1888 je izdal drugi zvezek poezij, leta 1901 pa tretji zvezek. Na prelomu prejšnjega stoletja je nevarno zbolel, vendar je toliko okreval, da se je lahko preselil v Gorico. V petek 16. novembra 1906 je pesnika Simona Gregorčiča med mašo zadela kap. Pokopali so ga ob ogromni udeležbi slovenskega naroda v njegovem rojstnem kraju. - Tam zdaj počivajo telesni ostanki vzornega domoljuba, največjega poljudnega slovenskega pesnika in nepozabnega narodovega ljubljence. Če Bog da bomo njegov grob obiskali vsi Slovenci, združeni v ljubezni in miru.